

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci žalobcu: **M. O., bytom B.**, zastúpeného JUDr. P. A., advokátom, B., proti žalovanému: **N.I.P.**, M., K. o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. p. S/2006/00262 zo dňa 13.3.2006, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1S 89/2006-29 zo dňa 17. apríla 2007 takto

r o z h o d o l

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1S 89/2006-29 zo dňa 17. apríla 2007 **zmeňuje** tak, že rozhodnutie žalovaného č. S /2006/00262 zo dňa 13.3.2006 **zrušuje** a vec mu **vracia** na ďalšie konanie.

Žalovaný je **povinný zaplatiť** žalobcovi náhradu trov konania pred prvostupňovým súdom vo výške 10 000,- Sk titulom náhrady súdneho poplatku za žalobu a titulom náhrady trov právneho zastúpenia 4.397,- Sk do rúk právneho zástupcu žalobcu JUDr. M. D., advokáta, V., a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Náhradu trov odvolacieho konania súd žalobcovi **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia č. p. S/2006/00262 zo dňa 13.3.2006, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie I.P. v P. - vedúceho služobného úradu sp. zn. OČ: 25/2005 zo dňa 21.12.2005 o skončení štátnozamestnaneckého pomeru so žalobcom podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe a odvolanie žalobcu zamietol.

V dôvodoch rozsudku poukázal na to, že v súvislosti s výkladom ustanovenia § 40 ods. 32 písm. b/ v spojení s § 29 ods. 4 zákona o štátnej službe sa krajský súd stotožnil s názorom žalovaného, že žalobcu by bolo možné s jeho súhlasom trvale preložiť na vykonávanie štátnej služby iba v tom istom služobnom úrade do iného odboru štátnej služby, ak by bolo k dispozícii voľné štátnozamestnanecké miesto, pretože aplikácia celého znenia § 29 ods. 4 zákona o štátnej službe do úvahy prichádza vzhľadom na to, že vedúci služobného úradu nemôže zasahovať do kompetencií vedúceho iného služobného úradu. Na viac z citovaného ustanovenia § 29 ods. 4 zákona o štátnej službe vyplýva, že musí dôjsť k zmene opisu štátnozamestnaneckého miesta a v preskúmvanej veci sa tak nestalo.

Krajský súd poukázal na to, že prvostupňovým správnym rozhodnutím bol skončený štátnozamestnanecký pomer odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe so žalobcom z dôvodu zrušenia štátnozamestnaneckého miesta na základe systematizácie schválenej Ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny SR, podľa ktorej od 1.1.2006 dochádza k zrušeniu štátnozamestnaneckého miesta vo funkcii hlavný radca – inšpektor práce v stálej štátnej službe. K trvalému preloženiu štátneho zamestnanca nedošlo, pretože I.P. v P. nedisponoval voľnými štátnozamestnaneckými miestami.

Námietku žalobcu vo vzťahu k jeho zaradeniu mimo činnej štátnej služby, a teda, že nevykonával funkciu hlavný radca - inšpektor práce, krajský súd považoval za nedôvodnú, pretože podľa jeho názoru ustanovenia § 35 ods. 1 zákona o štátnej službe jednoznačne vyplýva, že po odpadnutí dôvodu zaradenia štátneho zamestnanca mimo činnosti štátnej služby je služobný úrad povinný zaradiť štátneho zamestnanca na vykonanie štátnej služby na štátnozamestnanecké miesto toho istého odboru štátnej služby a na tú istú funkciu.

Proti uvedenému rozsudku podal žalobca včas odvolanie v ktorom namietal, že prvostupňový súd si neosvojil vyjadrenia žalobcu uvedené v podanej žalobe, ktorými zdôvodňoval nesprávnosť rozhodnutí správneho orgánu o skončení jeho štátnozamestnaneckého pomeru. Krajskému súdu vyčítal, že sa vysporiadal iba s tou skutočnosťou, že malo dôjsť k zrušeniu dvoch miest s platovou triedou 8, ale táto skutočnosť sa nijak neprejavila v úspore miezd, čo by bolo logickým dôsledkom organizačnej zmeny. Za danej situácie mal podľa žalobcu žalovaný preukázať, že došlo skutočne k zrušeniu pracovných miest a nešlo iba o technickú chybu v príslušnom materiály. Podľa žalobcu, krajský súd nesprávne hodnotil dôkazy založené v spise a na základe toho prijal nesprávne právne závery.

Na základe uvedeného navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že navrhol žalobe vyhovieť v celom rozsahu.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný tak, že navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť. Poukázal na to, že krajský súd sa vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a jeho rozhodnutie preto považuje za správne.

Podľa žalovaného je otázka úspory miezd v súvislosti so skončením štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu právne irelevantná. Schvaľovanie objemu mzdových prostriedkov nepatrí do kompetencie služobného úradu I.P. P. a ani jeho vedúceho, zachovanie prípadne zníženie mzdových prostriedkov je dané výlučne rozpočtovou politikou Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR, ktorá sa odvíja

od rozpočtu SR na príslušný kalendárny rok, schváleného podľa zákona o štátnom rozpočte. V tejto súvislosti žalovaný uviedol, že vedúci služobného úradu I.P. P. bol povinný rešpektovať rozhodnutia nadriadeného orgánu (MPSV a R SR) a teda aj schválenú organizačnú zmenu – systematizáciu - zníženie počtu štátnozamestnaneckých miest bez ohľadu na to, aký bol schválený objem mzdových prostriedkov na platy štátnych zamestnancov.

Žalovaný poukázal na to, že systematizácia schválená MPSV a R SR zo dňa 29.11.2005 sa dotýkala len štátnych zamestnancov a znížila len počet štátnozamestnaneckých miest, a to tak, že od 1.1.2006 služobný úrad I.P. P. mal reálne o 11 štátnozamestnaneckých miest menej. Na základe uvedeného podľa žalovaného služobný úrad I.P. P. v súvislosti so znižovaním počtu štátnozamestnaneckých miest pri svojom konaní a rozhodovaní v prípade žalobcu postupoval v intenciách § 40 ods. 2 písm. b/ vtedy platného a účinného zákona č. 312/2001 Z.z..

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (podľa § 246c OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu a konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a na nariadenom pojednávaní dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je potrebné zmeniť.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného, ktorým bol odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe zamietnuté a prvostupňové rozhodnutie potvrdené.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobca v žalobe proti rozhodnutiu žalovaného namietal, že žalovaný odmietol jeho námietku, že nevykonával v čase skončenia služobného pomeru odvolaním, funkciu radcu – inšpektor práce a nevykonával ani žiadnu činnosť v zmysle opisu činnosti štátnozamestnaneckého miesta. Namietal proti názoru žalovaného, že v čase zaradenia žalobcu mimo činnnej štátnej služby sa nemení u neho druh štátnej služby a ani jeho funkcia, poukázal pritom na ustanovenie § 16 ods. 3 zákona o štátnej službe (na ktoré sa žalovaný v rozhodnutí odvolával), ktoré nerieši stav štátneho zamestnanca mimo štátnej služby, pričom podľa žalobcu práve na základe rozhodnutia vedúceho služobného úradu bol žalobca zaradený mimo činnnej štátnej služby a teda nemohol byť v čase rozhodovania správnych orgánov zaradený do funkcie radca - inšpektor práce.

Žalobca v žalobe ďalej namietal, že žalovaný účelovo odôvodnil povinnosť, ktorá vyplýva služobnému úradu z § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe. Služobný úrad podľa žalobcu v intenciách uvedeného ustanovenia môže skončiť

štátnozamestnanecký pomer odvolaním, ak štátny zamestnanec, ktorého štátnozamestnanecké miesto bolo zrušené, nesúhlasí s trvalým preložením podľa § 29 ods. 4 zákona o štátnej službe. Túto povinnosť, ktorá je stanovená zákonom si podľa žalobcu prvostupňový správny orgán nesplnil.

Z obsahu napadnutého rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že krajský súd sa síce zaberá so všetkými námietkami žalobcu vznesenými v žalobe, odvolací súd sa však nestotožňuje s jeho právnymi závermi.

Podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe (účinného do 31.5.2006) v prípravnej štátnej službe, v stálej štátnej službe alebo v dočasnej štátnej službe služobný úrad skončí štátnozamestnanecký pomer odvolaním aj z dôvodov zrušenia jeho štátnozamestnaneckého miesta v systemizácii, ak štátny zamestnanec, ktorého štátnozamestnanecké miesto bolo zrušené, nesúhlasí s trvalým preložením podľa § 29 ods. 4.

Podľa § 29 ods. 4 zákona o štátnej službe štátneho zamestnanca možno s jeho súhlasom trvale preložiť na vykonávanie štátnej služby v tom istom služobnom úrade do iného odboru štátnej služby, do iného služobného úradu toho istého odboru štátnej služby alebo do iného služobného úradu iného odboru štátnej služby a v tom istom odbore štátnej služby toho istého služobného úradu, ak sa zmení opis štátnozamestnaneckého miesta.

Citované ustanovenie § 29 ods. 4 zákona o štátnej službe teda výslovne ustanovuje, že štátneho zamestnanca možno s jeho súhlasom trvale preložiť na vykonávanie štátnej služby

- v tom istom služobnom úrade do iného odboru štátnej služby,
- do iného služobného úradu toho istého odboru štátnej služby,
- alebo do iného služobného úradu iného odboru štátnej služby
- a v tom istom odbore štátnej služby to istého služobného úradu, ak sa zmení opis štátnozamestnaneckého miesta.

Predpokladom postupu podľa § 40 ods. 2 písm. b/ pred bodkočiarkou zákona o štátnej službe v znení účinnom k 31.5.2006 je nesúhlas štátneho zamestnanca, ktorého štátnozamestnanecké miesto v systemizácii bolo zrušené, s trvalým preložením podľa § 29 ods. 4 citovaného zákona.

Predpokladom postupu podľa § 29 ods. 4 zákona o štátnej službe (účinnom do 31.5.2006) je existencia vhodného voľného štátnozamestnaneckého miesta, pričom z citácie tohto ustanovenia **nevyplýva**, že musí ísť iba o voľné miesto v tom istom služobnom úrade. Na tom podľa názoru odvolacieho súdu nemôže nič zmeniť ani stanovisko bývalého Úradu pre štátnu službu, ktorého sa žalovaný dovoláva.

Z obsahu rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu ako aj z obsahu rozhodnutia žalovaného vyplýva, že správne orgány sa dostatočne nevysporiadali s námietkami žalobcu, keď k námietke týkajúcej možnosti jeho preradenia na iný služobný úrad, prípadne na iný odbor štátnej služby tak ako to umožňuje ustanovenie § 29 ods. 4 zákona o štátnej službe uviedli, že služobný úrad od 1.1.2006 nedisponoval žiadnym voľným štátnozamestnaneckým miestom, preto nemohol z tohto dôvodu žiadne voľné štátnozamestnanecké miesto štátnemu zamestnancovi

ani ponúknuť a v tomto dôsledku nemohlo dôjsť ani k trvalému preloženiu štátneho zamestnanca v zmysle § 29 ods. 4 zákona o štátnej službe.

Podľa odvolacieho súdu dokazovanie pred správnymi orgánmi nebolo dostatočne zamerané na objasnenie splnenia povinnosti vyplývajúcej služobnému úradu z ustanovenia § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe v nadväznosti na § 29 ods. 4 citovaného zákona. Splnenie tejto povinnosti je treba v zásade považovať za hmotnoprávnu podmienku zákonnosti rozhodnutia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. b/ citovaného zákona a spočíva v tom, že služobný úrad nemá žiadnu možnosť zamestnanca trvale preložiť v zmysle § 29 ods. 4 citovaného zákona.

Postupom podľa § 29 ods. 4 zákona o štátnej službe v znení účinnom do 31.5.2006 nemohlo byť porušené ani ustanovenie § 13 ods. 1 zákona o štátnej službe, nakoľko trvalé preloženie vykoná rozhodnutím vedúci úradu, v ktorom bude štátny zamestnanec vykonávať štátnu službu po dohode s vedúcim úradu, v ktorom štátny zamestnanec vykonáva štátnu službu (§ 28 ods. 2 veta druhá zákona o štátnej službe v znení účinnom do 31.5.2006).

Názor zastávaný žalovaným, (podľa ktorého vedúci služobného úradu nie je oprávnený a ani služobnému úradu neprináleží sprostredkovať voľné štátnozamestnanecké miesto v inom služobnom úrade, ani ponúknuť štátnozamestnanecké miesto na trvalé preloženie podľa § 29 ods. 4 zákona o štátnej službe v inom služobnom úrade) a jeho zužujúci výklad nemá oporu v zákone a znižuje význam ustanovenia § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe natoľko, že jeho význam a zmysel v podstate anuluje.

Vzhľadom k tomu, že boli v preskúmvanej veci dané zákonné dôvody pre zrušenie rozhodnutia žalovaného, a to pre nedostatočne zistený skutkový stav a právne posúdenie, dospel odvolací súd k potrebe zmeny napadnutého rozsudku krajského súdu podľa § 220 OSP tak, že rozhodnutie žalovaného podľa § 250j ods. 2 písm. a/ a c/ OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250 k ods. 1 OSP a s poukazom na § 246c veta prvá a § 224 ods. 2 OSP priznal žalobcovi trovy konania na súde prvého stupňa pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 10.000,- Sk a trovy právneho zastúpenia podľa vyhlášky MS SR č. 655/2004Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, a to za prípravu a prevzatie veci vo výške 1.260,- Sk, podanie na súd (žaloba zo dňa 19.4.2006) vo výške 1.260,- účasť na pojednávaní dňa 17.4.2007 vo výške 1.371,- Sk, režijný paušál 2x164,- Sk a 1x178,- Sk , spolu trovy právneho zastúpenia vo výške 4.397,- Sk.

O náhrade trov odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 150 OSP. Výnimkou zo zásady zodpovednosti za výsledok je ustanovenie § 150 OSP, ktoré umožňuje súdu, aby vo výnimočných prípadoch z dôvodov hodných osobitného zreteľa účastníkovi, ktorý by inak mal právo na náhradu trov konania, túto náhradu celkom alebo sčasti nepriznal. Aplikácia ustanovenia § 150 OSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti

neprizná. Je zrejmé, že musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach na strane účastníkov konania. Pri posudzovaní okolnosti hodných osobitného zreteľa odvolací súd prihliadol na postoj právneho zástupcu žalobcu, ktorého podanie - odvolanie proti rozsudku krajského súdu, vzhľadom na obsah a rozsah podľa odvolacieho súdu nespĺňalo všetky kvalitatívne požiadavky kvalifikovaného právneho podania, teda zastupovania v konaní pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky ako súdom odvolacím, a preto žalobcovi napriek úspechu vo veci nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

POUČENIE : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 27. mája 2008

**JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová